

Als lichten lijken te doven...

Als lichten lijken te doven
laat branden de lamp van het hart
Als laatste winterbloemen lijken te bevriezen
laat bloeien de innerlijke liefdesbloem

Als duisterdraken van vernietiging
over gepijnigde aarde vliegen
koester stil de duif van vrede
in handen reikend naar het licht

Als vergetelheid op de troon
van onwetendheid zetelt
laat wijsheid gekleed gaan
in wit gewaad van onschuld

Als vergroving, hardheid, ruwheid en platheid
door straten van eenzaamheid marcheren
strooi duizend bloemen van tederheid
in de koude processie van de dood

O nacht vol licht die stil vergaat
dwars door het duister straalt uw luisterrijk gelaat
O jaarwisseling zonder geketende tijd
schitterend uw schacht van eeuwigheid
nu en altijd

Marcel & Marijke Messing
(december 2014)

Beste lezer,

Naar aanleiding van de gebeurtenissen die de jaarwisseling kleurden en omwille van de harteloosheid die zich wereldwijd manifesteert in blind en onmenselijke geweld plaats ik hier graag een gedicht van Marcel Messing dat, speciaal voor deze tijd geschreven, een zuivere 'bede' is voor allen die het kunnen horen en aanzet tot Stille actie....

Momenteel viert de Angst in al zijn gelederen hoogtij op wereldvlak en bepaalt het menselijke handelen.

Het autonome en bewuste denken lijkt verdwenen en blindelings wordt aangenomen wat de media, als spreekbuis van de 'machten', voorkauwt en dicteert. Dat men op die manier dom wordt gehouden en willoos slaaf wordt van hen die de bakens uitzetten wordt niet beseft. Niet alles is zoals het op het eerste zicht lijkt. Meestal wordt niet gezien wat schuilgaat achter de vormgeving. Macht regeert meer dan ooit de mensheid en om die macht te behouden of het meesterschap te verkrijgen zijn bepaalde intelligenties tot veel in staat.

Het bewust opwekken van angst is het gewiekste middel om de massa te bespelen en haar zover te krijgen dat zij zonder voorbehoud instemt met de plannen van het wereldbrein, die tot uitvoering moeten worden gebracht. Egoïsme en narcisme, met alle denkbare uitwasemingen lijken tegenwoordig de belangrijkste 'deugden' te zijn in een wereld die in diepe nood verkeert; het hart verdwijnt in deze samenleving en het alwetende brein waant zich de kapitein van het schip dat eigenlijk aan het zinken is. Het beest is losgelaten en gaat ongeremd zijn gang dmv van zijn vele dienaren, de strijd lijkt beslecht, de weegschaal gekanteld, het leed is ongezien. De mensheid gaat haar weegs en gebukt onder de zware last vervolgt zij haar weg... heen en weer... Gelukkig blijft het kosmische Vuur branden te midden van deze ellende als een baken van Licht. Het is de Christus-Vlam in menig zielenharten, die de Hoop blijft vestigen op Aarde en Gods belofte levendig houdt. Het zijn de vele 'vuurtorens' die eenzaam wachten op de grens van water en land, die de ware lichtbakens zijn voor de mens in nood. Als rotsen in de branding wenken, richten en behoeden zij de mensheid ...

Daarom, wees niet bevreesd en laat je niet misleiden, maar zoek de 'connectie', de harts-verbinding. Laat dan uw innerlijk 'vuur' oplaaien en voedt het met het Levende geestelijke voedsel

Wees als de wijze maagden die zorgen voor voldoende olie om hun lamp brandend te houden en die niet ontmoedigd worden als het 'wachten' eindeloos lijkt. Zo kan de innerlijke broederschap in kracht toenemen en 'gestalte' krijgen in deze wereld waarin nog zovelen in onbewustheid 'bestaan' en in onwetendheid geslachtloofd worden. Want staat er niet geschreven....

"Jullie zijn het licht van de wereld. Een stad die boven op een berg ligt, kan niet verborgen blijven. Men steekt ook geen lamp aan om hem vervolgens onder een korenmaat weg te zetten, neen, men zet hem op een standdaard, zodat hij licht geeft voor ieder die in het huis is. Zo moet jullie licht schijnen voor de mensen, opdat zij jullie goede daden zien en eer bewijzen aan jullie Vader in de hemel." Mattheüs 5,14-16

Geen hel of hemel heeft Mirdad u aan te bieden, maar heilig inzicht dat u verre uittilt boven het vuur van iedere hel en boven de weelde van iedere hemel.

Niet met de hand, doch met het hart moet u deze gave ontvangen. Daartoe dient het hart noodzakelijk ontlast te worden van iedere wens of wil, behalve de wens en de wil tot inzicht.

Geen vreemdelingen bent u voor de aarde; ook is de aarde geen stiefmoeder voor u. U bent juist haar werkelijke hart en haar werkelijke ruggengraat. Zij is blij u op haar forse, brede, stevige rug te dragen. Waarom staat u erop haar op uw zwakke, ingevallen borst te dragen en kreunt en hijgt en snakt u dan naar adem? De borsten van de aarde vloeien over van melk en honing. Waarom laat u beide door uw hebzucht bederven door er meer van te nemen dan u nodig hebt?

Vredig en schoon is het aangezicht van de aarde.

Waarom ontsiert en verstoort u het steeds door bittere strijd en vrees?

Een volmaakte eenheid is de aarde. Waarom gaat u hard-nekkig voort haar met zwaarden en grenspalen in stukken te snijden?

Gehoorzaam en onbezorgd is de aarde. Waarom bent u steeds zo vol zorg en ongehoorzaamheid?

Toch zult u langer bestaan dan de aarde, de zon en alle hemellichamen. Alle zullen voorbijgaan, maar niet u!

Waarom beeft u dan als bladeren in de wind?

Indien niets in staat is u uw eenheid met het universum te doen voelen, zou de aarde alleen reeds u daartoe moeten brengen. Toch is de aarde slechts de spiegel waarin uw schaduwen weerspiegeld worden. Is de spiegel meer dan wat weerspiegeld wordt? Is de schaduw die de mens werpt meer dan de mens?

Wrijf uw ogen uit en wees wakker!

Want u bent meer dan de aarde.

Uw bestemming is meer dan te leven en te sterven en overvloedig voedsel te verschaffen aan de immer hongerige kaken van de dood.

Uw bestemming is vrij te zijn van leven en van sterven, van hemel en van hel en van alle elkaar bestrijdende tegenstellingen die tot de dualiteit behoren.

Uw bestemming is vruchtbare wijnstokken te zijn in de eeuwig vruchtbare wijngaard van God.

Zoals een levende tak van een levende wijnstok die in de grond begraven, wortel schiet en tenslotte een onafhankelijke druiven dragende wijnstok wordt, evenals zijn moeder met wie hij verbonden blijft, zo zal de mens, de levende tak van de goddelijke wijnstok, als hij in de bodem van zijn goddelijkheid begraven wordt een god worden die eeuwig één zal zijn met God.

Moet de mens om tot leven te komen dan levend begraven worden?

Ja, en nogmaals ja! Indien u niet naar de tweevoudigheid van leven en dood begraven wordt, zult u niet tot enkelvoudigheid van wezen verrijzen.

Zo u niet met de druiven van liefde gevoed wordt, zult u niet met de wijn van inzicht verzadigd worden.

En zo u niet dronken bent van de wijn van inzicht, zult u niet door de kus van vrijheid nuchter worden.

U eet geen liefde als u vruchten van de aardse wijnstok eet. U eet een grotere honger om een minder grote te stillen.

U drinkt geen inzicht als u het bloed van de aardse wijnstok drinkt. U drinkt slechts een korte vergetelheid van uw lijden, die straks de hevigheid van uw lijden dubbel voelbaar maken zal. U ontvlucht een hinderlijk zelf, slechts om het om de hoek weer te ontmoeten.

De Dag van de heilige Wijnstok was eens een dag van zelfvergetelheid.

Een dag bedwelmend door de wijn van de liefde en gebaad in het stralende licht van inzicht. Een dag van zielsverrukking door de ritmische wiekslagen van vrijheid.

Een dag waarop scheidsmuren werden gesloopt en de een opging in allen en allen in de een.

Maar wat is hij vandaag geworden? Een week van ziekelijke zelfhandhaving, van lage hebzucht die handel drijft met lage hebzucht, van slavernij die zich met slavernij vermaakt en van onwetendheid die onwetendheid ten verderve voert.

Uit het boek Mirdad

Mikhail Naimy

Durf in de afgrond springen,
verblind, verbijsterd en u ledigend.

Laat los uw aardse banden,
verlies uzelf en tuimel in het niets.

Wie grensloos stort
is grensloos reeds geworden
en middelpunt van al wat is
van 't draaiend rad
dat hem tot roerloosheid
en eenheid maakt.

Geen bodem maar het waar gelaat
dat 't zijne was
nog éér hij werd geboren.

Erik van Ruysbeek

En hij sprak: *Vrees niet: Ik ben de eerste en de laatste; Ik ben het begin en het einde.*

Schrijf neer hetgeen gij gezien hebt, en hetgeen is, en hetgeen geschieden zal na dezen:

Het mysterie der zeven sterren die mijn handen vullen, En de zeven gouden kandelaren, blakend met hun eeuwig licht.

De zeven sterren zijn de Engelen van de Hemelse Vader, en de zeven kandelaren zijn de Engelen van Moeder Aarde.

En de geest van de mens is de vlam die stroomt tussen sterrenlicht en stralende kandelaar:

Een brug van heilig licht tussen hemel en aarde."

Deze dingen zei hij die de zeven sterren in zijn handen hield, die wandelde temidden van de vlammen der zeven gouden kandelaren.

Die oren heeft, die hore wat de Geest zegt:

"Die overwint, hem zal ik te eten geven van de Boom des Levens, die staat in het midden van het schitterende Paradijs van God."

En toen keek ik en zie: een deur werd geopend in de hemelen, en een stem schalde van alle kanten, als een bazuin, en sprak tot mij:

"Kom hier op, en ik zal u tonen hetgeen na dezen geschieden moet."

En terstond was ik daar, in de geest, bij de drempel van de geopende deur. En ik ging binnen door de geopende deur, een zee van blakend licht in.

En in het midden van die verblindende oceaan was een troon; en op die troon zat iemand wiens gezicht verborgen was. En een regenboog was rondom de troon, in het aanzien een smaragd gelijk.

En rondom die troon waren dertien zetels:

En op die zetels zag ik dertien ouderlingen zitten, gekleed in witte klederen; en hun gezichten gingen schuil achter dwarrelende wolken van licht.

En zeven vurige lampen brandden voor de troon, het vuur van Moeder Aarde.

En zeven sterren van de hemel schenen voor de troon, het vuur van de Hemelse Vader.

En voor de troon was een glazen zee, kristal gelijk En daarin weerspiegeld werden alle bergen en valleien en oceanen der aarde, en alle schepselen die daarin verbleven.

En de dertien ouderlingen bogen zich voor de pracht van hem die zat op de troon, wiens gezicht verborgen was.

En rivieren van licht stroomden van hun handen, van de ene naar de andere, en zij riepen:

"Heilig, Heilig, Heilig, zijt Gij, Almachtige Here God: Die was, die is en komen zal.

Gij zijt waardig, O Here, om glorie te ontvangen en eer en macht: want gij hebt alle dingen geschapen."

En toen zag ik in de rechterhand van degene die zat op de troon, wiens gezicht verborgen was, een boek, beschreven van binnen en van buiten, verzegeld met zeven zegelen.

En ik zag een engel, uitroepende met luider stemme: *"Wie is waardig het boek te openen, en zijn zegelen te verbreken?"*

En niemand in de hemel, noch op aarde, noch onder de aarde, kon het boek openen, noch het inzien.

En ik weende, omdat het boek niet geopend kon worden, en ik ook niet kon lezen wat er in stond.

En een van de ouderlingen zei tot mij:

"Ween niet. Steek uw hand uit en neem het boek, Ja, juist dat boek met de zeven zegelen en open het. Want het werd voor u geschreven, die tegelijkertijd laagste van het lage en hoogste van het hoge bent."

En ik stak mijn hand uit en raakte het boek aan.

En zie, de omslag opende, en mijn handen raakten de gouden bladzijden aan, en mijn ogen aanschouwden het mysterie der zeven zegelen.

En ik zag en ik hoorde de stem van vele engelen rondom de troon, en hun aantal was tienduizend maal tienduizend, en duizenden van duizenden, die met luider stemme zeiden:

"Alle glorie, en wijsheid, en kracht, en macht tot in eeuwigheid der eeuwigheden, is voor hem die het mysterie der mysteriën onthullen zal."

En ik zag de dwarrelende wolken van gouden licht die zich uitstrekten als een vurige brug tussen mijn handen, en de handen van de dertien ouderlingen, en de voeten van hem die op de troon zat, Wiens gelaat verborgen was.

En ik opende het eerste zegel.

En ik zag en aanschouwde de Engel van de Lucht.

En tussen haar lippen vloeyde de adem des levens, en zij knielde over aarde en schonk de mens de winden

van Wijsheid. En de mens ademde in.
En toen hij uitademde, werd de lucht duister en de zoete lucht werd vies en smerig, en wolken van kwade rook hingen laag over heel de aarde.
En vol schaamte wendde ik het gelaat af.

En ik opende het tweede zegel.
En ik zag en aanschouwde de Engel van het Water.
En zij knielde over de aarde en schonk de mens een oceaan vol Liefde.
En de mens ging de schone en blinkende wateren in.
En toen hij het water aanraakte, werden de heldere stroompjes donker en de kristallijnen wateren werden dik van het slijm, en de vissen lagen te happen in die zwarte vuiligheid, en alle schepselen stierven van de dorst.
En ik wendde vol schaamte het gelaat af.

En ik opende het derde zegel.
En ik zag en aanschouwde de Engel van de Zon.
En tussen haar lippen vloeide het licht des levens, en zij knielde over de aarde en schonk de mens de vuren van Kracht.
En de kracht van de zon ging het hart van de mens binnen, en hij nam die kracht en maakte hem na met een onechte zon.
En zie, hij verspreidde de vuren van vernietiging; verbrandde de wouden, verwoestte de groene valleien, en liet slechts de verkoolde beenderen van zijn broeders achter.
En ik wendde vol schaamte het gelaat af.

En ik opende het vierde zegel.
En ik zag, en aanschouwde de Engel van de Vreugde.
en tussen haar lippen vloeide de muziek des levens
En zij knielde over de aarde en schonk de mens het gezang der Vrede.
En vrede en vreugde stroomden als muziek door de ziel van de mens maar hij hoorde slechts de ruwe wanklank van droefheid en ontevredenheid,
En hij hief zijn zwaard op en hakte de hoofden der zangers af.
En ik wendde vol schaamte het gelaat af.

En ik opende het vijfde zegel.
En ik zag, en aanschouwde de Engel van het Leven.
En tussen haar lippen vloeide het heilig verbond tussen God en de Mens, en zij knielde over de aarde en gaf de mens het geschenk van de Schepping.
En de mens schiep een ijzeren sikkelt in de vorm van een slang.
En de oogst die hij binnenhaalde was honger en dood.
En ik wendde vol schaamte het gelaat af.

En ik opende het zesde zegel.
En ik zag en aanschouwde de Engel van de Aarde.

En tussen haar lippen vloeide de rivier van het Eeuwige Leven en zij knielde over de aarde en schonk de mens het geheim der eeuwigheid en zei hem, zijn ogen te openen en de mysterieuze Boom des Levens te aanschouwen in de Eindeloze zee.
Maar de mens hief zijn hand op en verwijderde zijn eigen ogen en zei dat de eeuwigheid niet bestond.
En ik wendde vol schaamte het gelaat af.

En ik opende het zevende zegel.
En ik zag en aanschouwde de Engel van Moeder Aarde, en zij bracht een boodschap van vlammend licht mee van de troon van de Hemelse Vader.
En die boodschap was alleen voor de oren van de mens bedoeld, hij die wandelt tussen aarde en hemel.
En de boodschap werd in het oor van de mens gefluisterd. En hij hoorde hem niet.
Maar ik wendde het gelaat niet vol schaamte af.

Zie, ik reikte met de hand naar de vleugelen van de engel, en ik verhief mijn stem ten hemel, zeggende:

“Vertel mij de boodschap. Want ik wil eten van de vruchten van de Boom des Levens die groeit in de Zee van Eeuwigheid.”

En de engel keek vol droefenis naar mij, en er heerste stilte in de hemel.

En toen hoorde ik een stem, die leek op de stem die als een bazuin klonk en die zei:

“O Mens, zoudt gij willen kijken naar het kwaad dat gij hebt veroorzaakt, toen gij uw gelaat afwendde van de troon van God, toen gij geen gebruik maakte van de geschenken van de zeven Engelen van Moeder Aarde en de zeven Engelen van de Hemelse Vader?”

En een vreselijke pijn greep mij aan terwijl ik in mij de zielen voelde van al diegenen die zichzelf verblind hadden, om alleen hun eigen vleselijke verlangens te zien.

En ik zag de zeven engelen die voor God stonden.
En hun werden zeven bazuinen gegeven.
En een andere engel kwam voor het altaar staan met een gouden wierookvat
En hem werd veel wierook gegeven, opdat hij het zou offeren onder het gebed van alle engelen op het gouden altaar dat voor de troon stond.
En de rook van de wierook steeg op voor God vanuit de hand van de engel
En de engel pakte het wierookvat en hij vulde dat met het vuur van het altaar en wierp dat neer, naar de aarde, en er waren stemmen te horen en gedonder, en bliksem en aardbevingen.

En de zeven engelen die de zeven bazuinen hadden bereidden zich erop voor om te blazen.
En de eerste engel blies, en er volgde hagel en vuur, gemengd met bloed, en zij werden ter aarde geworpen: en de groene wouden en bomen werden opgebrand, en al het groene gras verschrompelde tot as.

En de tweede engel blies, en als het ware een grote berg, brandend van het vuur werd in de zee geworpen: En bloed rees van de aarde op als damp.

En de derde engel blies, en zie, er volgde een enorme aardbeving; en de zon werd zwart als een haren zak, en de maan werd bloedrood.

En de vierde engel blies en de sterren van de hemel vielen neer op aarde gelijk een vijgenboom haar voortijdige vijgen laat vallen, wanneer zij door een sterke wind geschud wordt.

En de vijfde engel blies, en de hemelen verdwenen als een boekrol die ineen gerold wordt.
En over de gehele aarde was er geen enkele boom meer, niet een bloempje, noch een blaadje van het gras.
En ik stond op de aarde, en mijn voeten zonken in de bodem weg, zacht en dik van het bloed, en die zich zo ver uitstreckte als het oog maar kon zien
En over de gehele aarde heerste stilte.

En de zesde engel blies, en ik zag een enorm wezen naar beneden komen vanuit de hemel, gehuld in een wolk:
En een regenboog was boven zijn hoofd,
En zijn gelaat was als ware het de zon,
En zijn voeten waren pilaren van vuur.
En hij had een opengeslagen boek in zijn hand:
En hij zette zijn rechervoet op de zee, en zijn linker op de aarde, en hij riep met luider stemme, wonderbaar om te horen:

“O Mens, wilt gij dat dit visioen bewaarheid wordt?”

En ik antwoordde: *“Gij weet wel, O Gij Heilige, dat ik er alles voor zou doen om te voorkomen dat die vreselijke dingen zouden kunnen gebeuren.”*

En hij sprak:
“De Mens heeft deze krachten van vernietiging geschapen. Hij heeft ze vervaardigd vanuit zijn eigen geest. Hij heeft zijn gelaat afgewend van de Engelen van de Hemelse Vader en van Moeder Aarde. En hij heeft zijn eigen vernietiging vervaardigd.”

En ik sprak:
“Dus er is geen hoop meer, stralende engel?”

En een blakend licht stroomde als een rivier van zijn handen terwijl hij antwoordde:
“Er is altijd nog hoop, O gij, voor wie hemel en aarde geschapen werden.”

En toen hief de engel, hij die stond op de zee en op de aarde, zijn hand op naar de hemel en zwoer bij Hem die voor altijd en eeuwig leeft, die de hemelen schiep met al wat daarin is, en de aarde met al wat zich daarop bevindt, en de zee met alles wat zich daarin bevindt, dat er niet langer tijd zou zijn:
Maar in de dagen van de stem van de zevende engel, wanneer hij zal beginnen te weerklinken, dan zal het mysterie van God onthuld worden aan degenen die gegeten hebben van de Boom des Levens die staat in de Eeuwige Zee.

En de stem sprak weer, met de volgende woorden:
“Ga, en neem het opengeslagen boek in de hand van de engel die staat op de zee en op de aarde.”

En ik ging naar de engel toe en sprak tot hem:
“Geef mij het boek, want ik wil eten van de Boom des Levens die staat in het midden van de Eeuwige Zee.”

En de engel gaf mij het boek. En ik las er in wat altijd geweest was, wat nu was en wat gebeuren zou gaan.
Ik zag de slachting die de aarde zou overspoelen, en de grote vernietiging die al haar volkeren zou verdrinken in oceanen van bloed.
En ook zag ik de eeuwigheid van de mens en de eindeloze vergevingsgezindheid van de Almachtige.
De zielen der mensen waren in dat boek als ongeschreven bladen, altijd klaar om er een nieuw lied op te schrijven....

Fragmenten van het Esseense Boek Openbaringen, Vredesevangelie der Essenen, Boek 2.
Dr. Edmond Bordeaux Székely.

Als alles is gezegd wat zegbaar is
Gedaan wat doenbaar is
Vestigt zich in ons
De stilte en de roerloosheid
De eenvoud en de diepte.
Het woud ligt achter ons,
De boog van de woestijn gaat op,
De zon verschroeit ons vuur,
De blik keert zich naar binnen
En in ons weet het weten:
Verbrand zijn alle schepen
De ware tocht begonnen.

O vreemd ervaren
De wereld viel van ons af
In ons is nu de wereld
Die leegte is
En wij zijn nergens meer en overal
Een louter weten van het weten
Een puur bewustzijn
Zonder ding en zonder grens.

Zo werden pelgrims wij
Van innerlijke kim tot innerlijke kim
Van spiegelbeeld tot spiegelbeeld
Langs steeds verengende spiralen
Naar dat ultieme punt dat eeuwig wijkt.

Hier stolt de taal.
Alleen de pelgrim
Kan de weg ervaren.

Erik Van Ruysbeek

The Last Goodbye

<http://youtu.be/B9rQKliKvfk>

I saw the light fade from the sky
On the wind I heard a sigh
As the snowflakes cover my fallen brothers
I will say this last goodbye

Night is now falling
So ends this day
The road is now calling
And I must away
Over hill and under trees
Through lands where never light has shone
By silver streams that run down to the Sea

Under clouds, beneath the stars
Over snow one winter's morn
I turned at last to paths that lead home
And though where the road then takes me
I cannot tell
We came all this way
But now comes the day
To bid you farewell
Many places I have been
Many sorrows I have seen
But I don't regret
Nor will I forget
All who took that road with me

Night is now falling
So ends this day
The road is now calling
And I must away
Over hill and under tree
Through lands where never light has shined
By silver streams that run down to the Sea

To these memories I will hold
With your blessing I will go
To turn at last to paths that lead home
And though where the road then takes me
I cannot tell
We came all this way
But now comes the day
To bid you farewell

I bid you all a very fond farewell.

Soundtrack for the Hobbit: battle of five armies

In alle mensen zijn bepaalde neigingen aanwezig; zij worden ermee geboren. Ze zijn te verklaren uit bijvoorbeeld erfelijke factoren. Wij brengen ze mee van onze ouders of voorouders, of er zijn daarbij karmische invloeden in het spel. Al deze neigingen, die in het bloed verankerd liggen, worden door de reeds eerder besproken teruglopende beweging in stand gehouden.

Op deze wijze worden neigingen, die in de jeugd reeds blijken te bestaan, bij het ouder worden ontwikkeld en tenslotte bepalen zij volkomen het type, het karakter van de natuurgeboren mens.

Als het type eenmaal zo gevormd is, is het buitengewoon moeilijk daarin verandering te brengen.

De mentaliteit heeft dermate het astrale circulatieproces bepaald, en het bloed heeft dermate in de sfeer der geblesken neigingen de mentaliteit gevormd, dat de betrokken mens alle werkelijke macht over het eigen zelf verloren heeft. Hij meent dat hij leeft, dat hij zelf de hand aan het stuur houdt, doch hij beweegt zich binnen de gevangensismuren van de teruglopende beweging.

De mens vindt alles prachtig, heerlijk en goed, als hij maar het spoor van zijn neigingen volgen kan. Dan heeft hij vrede met zich zelf.

Laat ons daarvan enkele sterk sprekende voorbeelden geven. Stel u een mens voor die verzot is op het maken van verre reizen. Dit type komt veel voor; het zit de mens in het bloed van der jeugd af aan.

Deze neiging is op zich zelf zeer gemakkelijk te verklaren, want in miljoenen mensen is daar de ingeschapen drang te reizen naar het ware, doch nog onbekende vaderland. Deze drang is een van de oer-eigenschappen van de embryonale mensheid, psychologisch volkomen te verstaan. Doch daar deze neiging bij het komen en gaan der generaties geheel verwrongen en vervlakt is en de zin ervan in het geheel niet wordt begrepen, ziet men enkele maanden per jaar de scharen met groot gejaag van land tot land gaan, zich van gebergte tot gebergte aan het nog niet geziene vergapend, al maar foto's

makend en toneel kijkend. U kent dit type mensen, met het fototoestel aan een riempje. Zij komen thuis in een roes van zelfbevrediging, en na enige tijd wordt de activiteit herhaald.

In vroeger eeuwen, toen de mensen nog niet zo geïndividualiseerd waren, en er, zoals in het dierenrijk, sprake was van volks- en groepsreacties, ontstonden de grote volksverhuizingen, om psychologisch dezelfde redenen. Het volk werd daartoe aangezet door zijn religieuze leiders en zo werden de verhuizingen ingezet. De moeilijkheid was toen dat het ene volk verhuizen wilde naar een plaats waar reeds een ander volk gedomicilieerd was. Denk maar aan de in het Oude Testament beschreven trek van het oude Semitische ras. Het daarin besproken "belofde land" was voor die tijden dicht bevolkt en wat aldus tot ontwikkeling kwam was één grote moordpartij.

Een andere met dit alles verband houdende neiging is de veel verbreide en veel gevarieerde belangstelling voor de dode en levende natuur. Ook deze neiging is een overblijfsel van de oer-drang tot de fundamentele, oorspronkelijke natuur, waarnaar de mens terug wil keren en waarvan hij alles wil weten.

Verloren in een reeks wetenschappen en geheel verdoold zoeken de natuur-gerichten en zij blijven zoeken. De geologen zoeken naar aardlagen en gesteenten, de speleologen naar en in grotten. En wat zij vinden en ontdekken en menen te mogen vaststellen, is slechts een fragmentje, een splintertje van het oorspronkelijke, waardoor het zeer misleidend is.

Aan de hand van deze twee min of meer sprekende voorbeelden, die u zelf in alle richtingen kunt uitbreiden, zult u tot de ontdekking komen dat alle mensen vol zitten met neigingen, aan de dag tredende of geheimzinnig gekoesterde, algemene en particuliere neigingen.

Om nu tot het punt van uitgang terug te keren: er is in velen, op dezelfde gronden ontwikkeld en vanwege dezelfde oorzaken aantoonbaar, een drievoudige, fundamentele neiging, namelijk een zintuiglijke gerichtheid op: kunst, wetenschap en religie.

Van het oorspronkelijke uit gezien: de neiging, de roeping tot de koninklijke kunst, de universele wetenschap en de fundamentele religie. In een van die drie richtingen gaan uw neigingen. Ze drijven uw zinnen voort. En ze hebben u in een van deze drie richtingen, of in een vermenging daarvan, doen dolen of stranden.

In alle entiteiten van alle levensgolven zit iets van deze drievoudige neiging.

Denk aan de jonge Gnosis, die opnieuw iets van deze

driebond wil realiseren: Graal, Kathaar en Kruis met Rozen; de koninklijke kunst, de universele religie en de koninklijke wetenschap. In alle entiteiten van alle levensgolven zit iets van deze drievoudige neiging, want de oerdrang tot vervulling van het godsplan, waaruit alles in de aanvang voortgekomen is, vervult alles en allen tot in ieder atoom.

Zo bent ook u, vanwege een bepaalde drang, uitgaande van het bloed der geboorte, of uitgaande van de in u optredende karmische stromen, tot het leerlingschap van de jonge Gnosis gekomen, geheel geleid en gedreven door uw zinnen. En als ge uw zinnen op de een of andere wijze bevredigd hebt, en als u zo, naar de drang van binnen uit uw zinnen, tot de School gekomen bent, wel, dan bent u "thuis" gekomen. Geheel in overeenstemming met uw neigingen.

U zit misschien al jarenlang heel knus op uw stoel en u ademt heerlijk in het veld van de School. U bent, geheel in overeenstemming met uw zinnen, daar waar u krachtens uw natuurgeboorte wilde zijn. Maar wilt u erop letten dat u aldus al uw macht verloren hebt? Kunt u zeggen - en als u het zegt, kunt u het dan volhouden - dat u, uw neigingen volgende, het roer van uw levensschip stevig in handen hebt? Neen, het zijn uw zinnen, uw neigingen, die uw levensschip voortdrijven.

Het volgen van uw zinnen, ook al zijn ze nog zo gecultiveerd, brengt geen enkele verandering in uw fundamenteel afgeweken staat. Het zijn alleen maar uiterlijkheden. Als u een vermolmde paal wit schildert, is die paal dan vernieuwd? Zijn schijn is dan in volkomen tegenspraak met zijn wezen. Als ge, uw neigingen volgende, het Levende Lichaam van de jonge Gnosis binnentreedt, bent u dan een vernieuwd mens geworden? Een geboren kind Gods? Wij hebben niets tegen uw neigingen, want u kunt niet zonder en zij hebben u hier gebracht. Maar kijk nu niet zelfvoldaan om u heen, met een zucht van verlichting neerstrijkend op uw plaats, en met een opmerking tegen uw buurman:

"Het zat in de jeugd al in mij. Van kindsbeen af ben ik al in deze richting gedreven. En hier ben ik nu. Ziet u mij wel?" Inderdaad, wij zien het, maar dat is nog niet de signatuur van de vernieuwde goddelijke mens.

Het naar de zintuigen leven is het einde van de macht over u zelf.

Doch wat dan? Wel, de hermetische erkenning - want het tevreden zijn met het resultaat van uw zintuiglijke bestaan zou slechts de bekroning van de ontkenning zijn.

Wij hebben u eerder uitvoerig gesproken over de afwezigheid van Gnosis, de voleinding der kennis en een gave Gods; en over het wezen van de ontkenning dat daarvan het gevolg is, namelijk het niet volgen van het grote plan dat aan uw mikrokosmos ten grondslag ligt; en de kristallisaties en verbrekende gevolgen daarvan hebben wij u mogen schetsen.

Daartegenover staat nu de erkenning. Deze erkenning van het godsplan met u vangt aan met de grote zelfomwenteling; met het pad en het proces, waarvan alle voorgaande broederschappen getuigd hebben. Iets van dit pad der voorgaande broederschap is karmisch wellicht nog in uw mikrokosmos werkzaam. Het oude streven heeft u dan weer hier gebracht, opdat u nu eindelijk in praktische, verwerkelijkende zin tot erkenning zou komen.

Het is het pad der Gnosis dat u in staat stelt de macht over u zelf te herkrijgen. Het is dit pad dat menigmaal tot een ware veldslag tegen uw zelfgenoegzaamheid en uw gezapige neigingen voert. Wat hebben wij aan uw neigingen? Het pure, waarachtige leerlingschap moet in u openbaar worden! De grote levensomwenteling moet van u gezien worden.

De houding van de zeer waakzame mens, die de strijd voert van de zelfovergave. Praktisch komt het hierop neer dat u in het algemeen nimmer tevreden kunt noch moogt zijn met het resultaat van uw zintuiglijke bestaan. Immers, het is, niet opzettelijk, doch krachtens zijn wezen en de situaties waarin het u doet verkeren, zeer bedrieglijk.

Daarom is de erkenning de zelfrevolte, die het web dat uw zintuigen gegeven hebben, verscheurt.

Hoe gaat u de erkenning binnen? Door u de Gnosis toe te keren. Want, zegt Hermes, de Gnosis is de voleinding der kennis, de kennis die een gave van God is.

Wij willen een poging doen u te verklaren wat Hermes daarmee bedoelt. De erkenning van het waarachtige doel van het menselijke bestaan, van het waarachtige doel dat aan een mikrokosmos ten grondslag ligt, en het aanvaarden van het proces dat daartoe leidt, brengt het binnengaan in en het deel

krijgen aan een universeel, alomtegenwoordig weten met zich.

Zoals de lucht van onze atmosfeer alomtegenwoordig is, en zoals wij hieruit bij iedere ademtocht leven, zo is de goddelijke wetenschap, de Gnosis, als een atmosfeer. Waarheen de mens zich ook richt, waar hij zich ook bij bepaalt, het universele weten stroomt hem toe als een ademtocht.

Dit weten, deze wijsheid, is derhalve de zuurstof, de werkelijke onmisbare leeftocht van de herboren zielemens. Het deel krijgen aan de universele wijsheidsbron, het eenworden ermee, betekent uiteraard het volkomen los worden, het volkomen vrijgemaakt worden van alle overgeleverd, dialectisch weten. Immers, iedere dialectische wetenschap is in wezen vol begoocheling, gebonden aan de werking der zinnen.

Zodra u de zelfomwenteling binnentreedt en in volle omvang het pad verwerkelijk, krijgt u deel aan de geest. Dan gaat u ademen in de goddelijke levensatmosfeer. Dan krijgt u deel aan de Heilige Zevengeest.

De aardse wetenschap echter leeft in het gecompliceerde brein van hen die vanuit het aan de zintuigen gebonden bewustzijn leven. De aardse wetenschap is dan ook samengesteld op basis van het resultaat der zinnen. De aardse wetenschap komt uitsluitend voort uit verstandelijk onderzoek.

De goddelijke, universele wetenschap daarentegen, de Gnosis, de wetenschap waarvan Hermes getuigt, gaat niet uit van een mens, of van een groep mensen, is niet ingedeeld in vakwetenschappen, maar is, zoals gezegd, alom tegenwoordig als een atmosfeer.

Daarom zullen allen die in deze atmosfeer existentieel leren ademen, door alle eeuwen heen tot hetzelfde resultaat komen en tot dezelfde conclusies.

Overal ter wereld is er tussen de van God gekenden geen enkel verschil in weten en gerichtheid, ook al hebben zij elkaar naar de natuurgestalte nimmer gezien; er is tussen allen een volkomen eenheid.

Uit de Egyptische Oer-Gnosis 3

J. Van Rijckenborgh

Universele liefde
doordringt
de roos des harten.
Universeel licht
doortintelt
al haar bladeren.
Universele wijsheid
is haar kelk
die alles draagt
en schraagt.
Voorbij de dorens
van het lijden
verspreidt zich
de geur van
kosmische liefde.
O wonderlijke
roos des harten...

Anonymus

Het oorspronkelijke Christendom

Het oorspronkelijke Christendom leert tot op de dag van vandaag de totale transformatie en transfiguratie van de mens.

De mogelijkheid hiertoe ligt besloten in de Christuskracht die in ieder mens in het tabernakel van zijn hart als een groot geheim aanwezig is. Wanneer men zich vol overgave door deze voedende Christuskracht laat spijzigen, zal door dit goddelijke manna de transformatie en transfiguratie kunnen worden voltrokken.

Geen geconsacreerd brood, zoals de roomse kerk dat voorhield, brengt ons dus tot de Christus, maar Christus zelf is in ons aanwezig als een immense kracht die de gehele mens wil omvormen.

Geen priester kan ons deze kracht toedienen of in dit proces middelaar zijn. Sinds de Christuskracht zich door de leraar Jezus over de gehele aarde in verhoogde trilling heeft gespreid, dient ieder mens nu zelf tot verlossing te komen.

De weg hiertoe, verborgen in het gewaad van de evangeliën, is het endura, de weg van innerlijke versterking, van sterven aan al het oude. Het is geen weg van uiterlijke aanbidding van het kruishout of een geloof hechten aan een letterlijk kruisoffer van de Christus die de mensheid door een eenmalige daad zou hebben verlost.

Het betreft een innerlijke kruisweg, een innerlijke kruisiging, die reeds lang vóór de manifestatie van de Christuskracht in Jezus werd gekend in de voorchristelijke mysteriën, onder het symbool van het kruis. Door de Christus echter werd dit machtige symbool van het kruis als een immens vlamdend lichtkruis in de wereld geplaat om een ieder op te wekken de innerlijke weg van versterving ook werkelijk te gaan.

"God heeft de mens een opgeheven gelaat gegeven en hen bevolen naar de hemel te kijken."

Ovidius

Als wezens, gevormd uit geest en stof, zijn we jachtig op zoek naar een middelpunt dat hen beide bevat. We klemmen ons vast aan bezittingen, aan emotionele verbintenissen en sluiten compromissen om de onthechting te ontvluchten. Ons ideaal wordt ons toevluchtoord, onze vrienden de klankborden voor onze mislukkingen en ons hart speelt treurmuziek. Wie *zijn* wij?

Bepleurd met godsdienstige dogma's, mystieke volzinnen en esoterie graven we een graf voor de ziel, die louter uit geest bestaat.

We voeden ons met de verloren kruimels van een universele waarheid en nemen daar genoeg mee. Vermoeid klemmen we ons vast aan de maatschappelijke ladder en zien bedroefd omhoog langs een hemelladder, die we zo graag zouden willen bestijgen, maar ons er niet toe in staat voelen.

In velen van ons is de streefdrift ingeschapen, het omhoogklimmen is een behoefte en niets kan ons van een positieverbetering afhouden.

Lukt het niet om in de maatschappij iets te bereiken, dan projecteren we ons streven op een z.g. spiritueel vlak; en we staan er niet bij stil dat deze streefdrang wel eens een overblijfsel zou kunnen zijn uit een oerverleden, waarin gevallen goden of lichtzonen wilden concurreren met hun Schepper.

Het "iets bereiken" willen en het onbevredigd of bitter worden wanneer we iets niet hebben bereikt, is een eigenschap van oorspronkelijke hemelingen die het op aarde nooit goed genoeg vinden.

Hoe we het ook bekijken, allen proberen we iets te realiseren van onze wensen, van onze idealen, van onze ideeën; de wensen, idealen en ideeën maken ons tot wie we zijn.

Religio, het weder verbinden, behoort bij het idealisme van een mens; een mens zonder ideaal is als een bloem zonder hart; elke religie voedt het idealisme, elke grootsse idee wordt voortgebracht door idealisme.

Zodra deze idee of deze religie aan de maatschappij wordt prijsgegeven, blijft er van de oorspronkelijke kern niet veel over. Maar vormen worden verbrijzeld, doch idealen, en daarmee de religie, blijven bestaan en zal altijd in een mensenziel voortleven.

Daarom doet de mens tot op de dag van vandaag, zijn best om de hemelladder te vinden en die te bestijgen. Een idealist denkt verticaal; een materialist denkt horizontaal. Verbindt je beide dan heb je de kruisvorm. Niemand ontkomt aan dit beeldende kruis, want het slepen met of de verticale of de horizontale balk bevredigt ons niet.

Het beklimmen van de hemelladder, de weg terug, is niets anders dan proberen om het idealisme en het materialisme aan elkander te voegen, afzonderlijk kunnen geen van beide bestaan.

De materialist spot ten onrechte op de idealist en omgekeerd; de stoffelijke realiteit van het materialisme behoedt ons voor irrealiteit of zweverigheid, waaraan ons organisme te gronde gaat.

We weten allemaal dat er onder de esoterici heel wat zwevers zijn, psychisch ontspoorde mensen, neurotische figuren, eenvoudig omdat de realiteit, de vormgeving of de daad wordt afgewezen.

Religio, en de terugweg of hemelladder, is een product van onze verbeelding; het geloof in die beeltenis houdt ons zoekende, voedt ons optimisme, maar de angst voor teleurstelling of zelfs gemakzucht wijst een verwerkelijking van onze idee af.

Zolang we idealist zijn of materialist zijn we slechts half mens, de ene vergeet dat de Schepper ons op aarde stelde, de andere vergeet dat we een "gezicht kregen dat naar de hemel schouwt".

De tragedie van de esotericus is meestal dat hij zich verheven voelt boven de kerkmens, en zich daarbij meestal nog te hoog acht om humaan, barmhartig of liefdevol te zijn. Hij negeert de eerste beginselen van de kruisopname, het vervaardigen van de kruisvorm. Hoe we ons ook noemen, we slepen allemaal met één balk van dat kruis, en we beklagen ons allen dat we moe worden. Zinloos moe. Oorzaak ligt in het bij voorbaat weigeren een ideaal te verwerkelijken, dan wel louter materialistisch bezig zijn, hoewel we er een spiritueel sausje overheen gooien.

Het in zichzelf teleurgesteld worden kan iemand meer vermoeien dan enige andere inspanning.

En we zijn teleurgesteld omdat we geen zichtbare resultaten ontdekken. Ons beklimmen van de hemelladder blijkt een farce, irreëel te zijn.

Hoewel we zeker weten, dat we, via de hemelladder, terugkomen vanwaar we gekomen zijn, toch?

Een hemelladder beklimmen we met geheven hoofd, nooit met de blik omlaag. We kijken niet naar directe resultaten, maar we *doen* uitsluitend iets, we klimmen uitsluitend om het *doen* of het *klimmen* zelf.

Dat is nu iets wat de westerse mens heeft verlerd. Natuurvolkeren houden zich alleen bezig met hun existentie, ze leven om het leven zelf.

Wij schijnen niet zoveel meer om dat leven te geven (en dat geldt zeker voor de esoterici) en willen amusements hebben, een bijbel.

Zich totaal aan iets wegschenken is een spontane daad, voortkomende uit een intense innerlijke beweging.

Religio, het zich weder-verbinden, vroeg

oorspronkelijk de totale inzet van innerlijke en uiterlijke mens.

Nu beschouwen we dit als een amusement, een bijzaak; theorie en praktijk werden uiteengerukt, en een gevoel van onbevredigdheid, van onvrede of ongelukkigheid bleven achter. Alles wat niet totaal wordt verwerkt of omgezet, schenkt onvrede.

Als we esoterisch praten en materialistisch doen, worden we vijanden van onszelf. Deze vijandschap tegenover onszelf wordt het begin van ongeloof, cynisme, zelfvernietiging.

Omdat wij de hemel nog niet hebben gezien, wil dat niet zeggen dat die hemel niet bestaat.

Dat moeten we goed begrijpen.

Indien we falen in het verwerkelijken van ons spirituele ideaal, het beklimmen van de hemelladder, wil dat niet zeggen dat die hemelladder niet neergelaten is.

Niemand heeft het recht of de plicht zijn naaste diens ideaal te ontnemen.

Een ideaal zet ons aan tot klimmen. Het maakt ons verticaal gericht; het materialisme bepaalt ons bij een horizontaal streven. Wij zijn op aarde geboren met een geestelijk ideaal, opgetekend in de ziel; dat we dit ideaal niet maatschappelijk maar wel individueel verwerkelijken kunnen, zullen we intussen hebben ervaren.

Alle esoterische, dus verborgen begrippen hebben een tegenhanger in de stof. Niets bestaat op zichzelf, alles is tweeledig.

Uit een tweeledigheid komt een verlossing, het licht, het product. Het mankeert ons aan die volwaardige tweeledigheid, hoewel we weten dat we zonen van hemel en aarde zijn. Maar we kunnen beide niet aan elkaar voegen, dat is onze tekortkoming, en deze tekortkoming breekt ons op.

Soms willen we de irrealiteit kost wat kost behouden en wijzen we de realiteit af; onze tijd is een tijd van realisme, van ontmaskering van de zweverige nonsens, en we worden allen beproefd op onze innerlijke zekerheid,

op die onuitroeibare geestelijke kern, waarin abstractie en concreetie samenwonen.

We *weten* dat we geestelijk *kunnen* zijn, omdat we het eens waren, en we beseffen heel goed dat al onze schone theorieën slechts uitstel van een verwerkelijking vormen, omdat we iets los moeten laten dat we beminnen.

De irreële idealist bemint het onwezenlijke; de materialist bemint het wezenlijke en beide durven niet iets in te leveren om het andere te ontdekken.

Niet *durven* inleveren, daar zit 'm de kneep.

Voordat we onze voet op de eerste sport van de hemelladder zetten hebben we al hoogtevrees.

Waarom?

Omdat we ons ideaal, de werkelijkheid van de religio niet meer kennen; we hebben de realiteit, de vorm van ons ideaal verloren. We zijn vergeten dat het mens-zijn stoelt op de religio.

Alle moderne therapieën maken van ons *geen* volwaardig mens, maar slechts een keihard ego en dat is iets heel anders, dat is dierlijk. Het zichzelf handhaven, ondanks alles. Het principe van "Ikke en de rest kan stikken".

Een religio, en esoterie is religio, maakt ons bewust van ons "opgeheven gelaat naar de hemel" en onze voetjes op de aarde.

Juist de esoterie zou deze beide, hemel en aarde, samen moeten voegen, omdat oude wijsheid verklaringen geeft van ons zijn op aarde, en van het waarom van de hemelladder.

Geen enkele esotericus, d.w.z. iemand die de esoterie kent, behoeft verder op zoek te gaan naar de essentie van het zijn, of van het leven. Hij heeft een studieboek gekregen, hij kent dat, nu blijft er nog slechts de praktijk over. De praktijk van een volwaardig mens-zijn, meer dus dan de doorsneemens, die totaal geen andere wensen heeft dan brood en spelen.

Wat behelst die praktijk?

Alle gaven van het mens-zijn exploiteren: goede kwaliteiten, bezielde door een stukje hemel.

Laten we niet vergeten dat z.g. slechte kwaliteiten door een volwaardig mens-zijn omgepoold kunnen worden in goede, d.w.z. geestelijk bezielende kwaliteiten. En laten we nooit aankomen met die dooddoener van het "Ik kan niet", want idealisme, zowel als een geconcentreerd materialisme realiseren het onmogelijke. Wat zal dan spiritualisme niet kunnen, waarin beide verenigd zijn?

Bovendien vinden we in spiritualisme het "zich onthechten", zowel van het materiële als het ideële.

Voordat onthechten komt moeten we echter eerst weten wat "hechten" is; niemand die bij voorbaat zich niet hecht kan terugzien op een innerlijke ervaring.

Wij zoeken naar de hemelladder omdat we *gehecht* zijn aan de hemel. De waarachtige onthechting doet geen pijn, omdat er geen angst mee gemoeid is. Laten we onthechting niet verwarren met ontworteling, er behoort slechts het besef te zijn van tijdelijkheid.

Religio is een tijdelijke plaatsvervanger voor de verloren geestelijke werkelijkheid. Maar we moeten deze nooit verwisselen.

Esoterie is eenzelfde plaatsvervanger, want het "praten over iets dat verloren is gegaan", houdt de wond open, of troost. Onze behoefte aan esoterie is als het zichzelf warmen aan een herinnering. Maar logischerwijze bevredigt of voedt dit de ziel nooit. Voeding vindt de ziel in een realiteit.

Dat wat we innerlijk Weten is eveneens het resultaat van een realiteit uit een vorig leven.

Realiteit verandert ons, neemt onze angst weg, en geeft klimervaring; de realiteit van alledag is dat "ik verlang naar de hemel" en besef op aarde te zijn. Welnu, dat moeten we accepteren.

En diep in onszelf ligt er een ontmoetingspunt tussen die hemel en die aarde, ons gulden midden, hara, de zonnevlucht, ons Zijn en hierin moeten we een evenwicht vinden.

Dan kunnen noch de hemel noch de aarde ons uit ons evenwicht brengen: we worden dan noch een irreële idealist, noch een keiharde materialist.

Alleen op deze wijze kunnen we ons eigen kruis vormen.

Spiritualisme is een evenwicht tussen boven en beneden; een mens-zijn dat doorlicht wordt door een goddelijke afkomst. We kunnen dus geen enkele goede kwaliteit negeren, we kunnen nooit onszelf bedriegen met het schijn goeddoen; we kunnen nooit één aspect van het mens-zijn overslaan, want via dit mens-zijn beklimmen we de hemelladder, *niet* via een leer, maar via het mens-zijn, met ondersteuning van een idee of een ideaal. Er is geen wijsheids-leer die niet kan worden omgezet in een mens-zijn.

Het "zo boven zo beneden" *leven*, is iets totaal anders dan het lezen.

Esoterie, überhaupt spirituele kennis, mag nooit iemand uit zijn evenwicht brengen, indien dit het geval is, dan zijn de kennis of de mens onwaardig.

De oude opvatting dat iedere mens datgene ontmoet dat hij nodig heeft, zouden we meer in acht moeten nemen; we krijgen altijd nieuw voedsel als het oude verteerd is, niet eerder. Dat is een geestelijke ontwikkelingswet.

Streefdrift ontwricht deze wet naar al te dikwijls.

Ook religieus materialisme houdt hiermede geen rekening. Daarom kan de ene mens veel meer spirituele energie aan dan de andere; het is een kwestie van innerlijk ruimte scheppen.

Oververzadiging maakt ons lichamelijk en geestelijk ziek. Een beetje honger is beter dan oververzadiging. Materieel zijn we, in deze materialistische tijd, oververzadigd. Die toestand scheidt geen ruimte voor spiritualiteit, integendeel.

We zoeken slechts afwisseling en dat heeft niets te maken met religio of spiritualiteit.

Spiritualiteit heeft direct te maken met ons Zijn.

Spiritualiteit is geen leer, noch een tijdverdrijf of een studie; het is het Zijn van alledag. Een spiritueel mens staat dan ook midden in de realiteit van zijn leven van alledag, hij heeft elke dag met zichzelf te doen en met zijn verhouding tegenover de buitenwereld.

Spiritualiteit komt direct uit de ziel, staat in wisselwerking met de ziel, IS de ziel. Hoe zouden we deze spiritualiteit dan kunnen veinzen of kunnen verdringen? We zouden daarmee direct onszelf aantasten. Spiritualiteit is een volkomen normale uiting van een volwaardig mens. Waarom zouden we daarover uitgebreid discussiëren?

Bij dit mens-zijn behoort het beklimmen van de hemelladder, vanaf het moment dat hij weet meer te zijn dan een dier. Geen enkele studie maakt ons innerlijk verheven boven het dier, dat toont ons de maatschappij duidelijk. Maar de spiritualiteit, als Zijn, bewijst onze edele staat. Ons streven naar die spiritualiteit hoe fout ook geuit dikwijls, bewijst dat we vermoeden of weten dat we kinderen van hemel en aarde zijn en de Schepper in ons omdragen.

Zodra we deze behoefte door enige vorm van spiritualiteit verliezen, hebben we onze godenherinnering verloren. En daarmee vervallen we in een dierlijke existentie, in plaats van als een volwaardig mens te leven.

Elke therapie, elke methode kan ons aanleren hoe we ons als mensdieren moeten gedragen, omdat de biologie en de biochemie dat wel napluizen; maar wie zal ons leren als volwaardige godenmensen te leven?

Dat leert ons die ervaring op de hemelladder, de beweging van het klimmen geeft ons uiten inzichten, en dringt ons, ons naar onze waardigheid te gedragen.

Als we onszelf in de praktijk bekijken, dan kunnen we merken hoe dikwijls wij ons onwaardig gedragen, bezien vanuit het godenmens zijn. Bezien vanuit het dier, zijn we soms meer, soms minder.

Maar is het onze opdracht onszelf te vergelijken met dieren?

"We kregen een gezicht dat de hemel moest schouwen", opdat we die hemel niet zouden vergeten.

En allen kunnen we begrijpen waarom!

Omdat we goden waren en tot goden herboren moeten worden.

De leerling zegt:

“Leraar, wat moet ik doen om tot wijsheid te komen?

Wijze, wat om volmaaktheid te verwerven?”

Zoek naar de paden. Maar, lanoe, wees rein van hart voordat u aan uw reis begint. Leer, voordat u uw eerste stap zet, het werkelijke van het bedrieglijke te onderscheiden, het steeds voorbijgaande van het eeuwigdurende. Leer vooral verschil te zien tussen **verstandelijke kennis en zielenwijsheid, tussen de ‘leer van het oog’ en die van het ‘hart’**.

Ja, onwetendheid is als een gesloten vat zonder frisse lucht; de ziel een vogel die daarin gevangen zit. Hij zingt niet en kan zich niet verroeren, slechts stil en verstijfd zit de zanger en sterft van uitputting. Maar zelfs onwetendheid is beter dan verstandelijke kennis als er geen zielenwijsheid is om haar te verlichten en te leiden.

De zaden van wijsheid kunnen in een bedompte ruimte niet ontkiemen en groeien.

Om te leven en ervaring op te doen heeft het denken ruimte en diepte nodig en aanwijzingen om zich op te trekken tot de diamanten ziel. (de Allerhoogste) Zoek deze aanwijzingen niet in het rijk van maya, maar verhef u boven illusies, zoek het eeuwige en onveranderlijke SAT (Absolute Werkelijkheid), wantrouw de bedrieglijke ingevingen van de verbeelding.

Want het denken is als een spiegel; bij het weerkaatsen verzamelt het stof. Het heeft de zachte ademtocht van zielenwijsheid nodig om het stof van onze illusies weg te blazen.

Tracht, beginnening, uw denken en ziel één te laten worden. Vermijd onwetendheid en vermijd eveneens illusie.

Wend uw gelaat af van de misleidingen van de wereld; wantrouw uw zintuigen, ze zijn onbetrouwbaar.

Maar zoek binnenin uw lichaam – het heiligdom van uw gewaarwordingen – **in het onpersoonlijke naar de ‘eeuwige mens’; en als u die heeft ontdekt, zie naar binnen: u bent Boeddha.**

Vermijd lof, toegewijde leerling. Lof leidt tot zelfbedrog. Uw lichaam is niet het zelf, uw ZELF heeft op zichzelf geen lichaam, en lof noch verwijten hebben invloed erop. Zelfgenoegzaamheid, discipel, is als een hoge toren die door een hooghartige dwaas is beklommen. Daar zit hij in trotse eenzaamheid, door niemand opgemerkt dan door zichzelf. Schijngeleerdheid wordt door de wijzen verworpen en door de goede wet naar alle windstreken verstrooid. Haar wiel wentelt voor allen, voor bescheiden en voor hoogmoedige mensen.

De ‘leer van het oog’ is voor het volk, de ‘leer van het hart’ voor de uitverkorenen. Eerstgenoemden herhalen trots: ‘Zie, ik weet’; de anderen, zij die in nederigheid wijsheid hebben vergaard, erkennen op zachte toon, ‘aldus heb ik gehoord’.

‘Grote zifer’ is de naam van de ‘leer van het hart’, discipel.

Het wiel van de goede wet wentelt snel. Het maalt dag en nacht. Het scheidt het waardeloze kaf van het gouden koren, het afval van het meel. De hand van karma leidt het wiel; de wentelingen geven het kloppen van het karmische hart aan.

Ware kennis is het meel, schijngeleerdheid het kaf. Als u het brood van wijsheid wilt eten, moet u het meel kneden met de heldere wateren van amrita (onsterfelijkheid). Maar als u het kaf zou kneden met de dauw van maya, kunt u alleen voedsel maken voor de zwarte duiven van de dood, de vogels van geboorte, verval en verdriet.

Indien men u zegt dat u om arhan (Bevrijder) te worden moet ophouden alle wezens lief te hebben – zeg hun dat ze liegen.

Als men u zegt dat u om bevrijd te worden uw moeder moet haten en uw zoon negeren; dat u uw vader moet verstoten en hem **‘huishouder’ noemen; dat u alle medelijden met mens en dier moet opgeven** – zeg hun dat hun woorden onwaar zijn.

Dit is de leer van de tīrthika’s (Brahmaanse asceten) , de ongelovigen.

Als men u leert dat zonde ontstaat uit handelen en gelukzaligheid uit volstrekt niet-handelen, zeg hun dat ze dwalen.

Het stopzetten van het menselijk handelen, en het bevrijden van het denken uit de slavernij door op te houden zonden en fouten te **begaan, zijn niet weggelegd voor ‘deva-ego’s’ (reïncarnerende ego’s)**

Zo luidt ‘de leer van het hart’.

De dharma van het ‘oog’ is de belichaming van het uiterlijke en het niet-bestaande.

De dharma van het ‘hart’ is de belichaming van bodhi (ware goddelijke wijsheid), het bestendige en eeuwigdurende.

De lamp brandt helder als pit en olie schoon zijn. Om die schoon te maken is een reiniger nodig. De vlam voelt het reinigingsproces niet.

‘De takken van een boom worden door de wind heen en weer geschud; de stam blijft onbewogen.’ Zowel handelen als niet-handelen kunnen in u plaatsvinden; uw lichaam volop in beweging, uw denken kalm, uw ziel zo helder als een bergmeer.

Wilt u een yogī van de ‘tijdcyclus’ worden? Geloof dan niet, lanoe, dat het verblijven in donkere wouden, in trotse afzondering en gescheiden van de mensen; geloof niet dat het leven van wortels en planten, dat dorst gelest met sneeuw van de grote bergketen; geloof niet, toegewijde leerling, dat dit u naar het doel zal leiden: de uiteindelijke bevrijding.

Denk niet dat het breken van uw beenderen, het verscheuren van uw vlees en spieren u met uw ‘stille zelf’ zal verenigen.

Denk niet, slachtoffer van uw schaduwen, dat uw plicht tegenover de natuur en de mens is volbracht als de zonden van uw grove vorm zijn overwonnen. De gezegenden hebben dat soort handelen van weinig betekenis geacht. Zaai liefderijke daden en u zult de vruchten ervan oogsten. Door het niet-verrichten van een barmhartige daad, verricht men een daad die neerkomt op een doodzonde.

Zo spreekt de wijze.

Zult u zich van handelen onthouden? Op die manier zal uw ziel haar vrijheid niet verwerven. Om nirvana te bereiken moet men tot zelfkennis komen, en zelfkennis is het kind van liefdevolle daden.

Heb geduld, kandidaat, als iemand die niet bang is voor mislukking, niet streeft naar succes.

Vestig de blik van uw ziel op de ster waarvan u een straal bent, de fonkelende ster die schijnt in de licht-loze diepten van het eeuwige zijn, de grenzeloze velden van het onbekende.

Volhard als iemand die eeuwig zal blijven bestaan. Uw schaduwen leven en verdwijnen; wat in u eeuwig zal leven, wat in u weet, omdat het kennis zelf is, behoort niet tot het voorbijgaande leven:

het is de mens die was, die is en zal zijn, en voor wie het uur nooit zal slaan.

“Saruman believes
it is only great power
that can hold evil in check,
but that is not what I have found.
I have found it is the small everyday deeds
of ordinary folk that keep the darkness at bay...
simple acts of kindness and love.”

Gandalf
http://youtu.be/MU5_-ILjQw

Contact:

am.cirkelpunt@gmail.com